

**[Aksel Larsen.]**

der skulde til, og som desværre ikke lover alt for godt for den subjektive Vilje til at forene hele det danske Folk om noget, der har hele det danske Folks Interesse.

Jeg har paa mit Partis Vegne under Finanslovdebatten gjort Rede for vort Syn paa den internationale Situation, hvori vi befinder os, og jeg har gjort Rede for det, som efter mit Partis Mening burde være Maalet for Regeringens og Rigsdagens Stræben, nemlig at understøtte alle freds-fremmende Kræfter i Verden, nok at være neutral, men ikke at være neutral over for selve Krigen, men understøtte alle Bestræbelser og selv gøre et Stykke Arbejde for at faa den imperialistiske Krig bragt til Afslutning, endvidere at holde Danmark uden for denne Krig, idet Danmark ikke har Interesser paa nogen af de krigsførende imperialistiske Magtkonstellationers Side, og endelig at sikre i videst muligt Omfang det danske Folk mod at faa sin materielle og kulturelle Stilling forværret som Følge af Krigen.

Dette er fortsat mit Partis Synspunkt, og vi har yderligere givet Udtryk herfor igennem det udenrigspolitiske Afsnit af vor Centralkomité's Manifest af 22. Oktober 1939, hvori vi kræver en Udenrigspolitik, der afviser enhver Støtte, direkte som indirekte, til de krigsførende Magter, og som fremmer alle Bestræbelser, der kan modvirke Krigen og tjene Fredens Sag. Vi har altsaa givet klar og utvetydig Besked om, hvor vi staar.

Det viste sig ikke muligt under Finanslovdebatten at faa en Erklæring af den Minister, under hvem Udenrigspolitikken dog specielt sorterer, om hans og Regeringens Syn paa disse Spørgsmaal, men jeg maa gaa ud fra, at et Forslag til Beslutning som det, vi her behandler, kun kan være kommet til Verden i Forstaaelse med Regeringen. Jeg kan sige, at vi anser det for et Fremskridt, at Regeringen er kommet dertil, at den kan fremsætte en — som vi forstaa den —, hvad Danmarks Neutralitet angaar, utvetydig Erklæring.

Jeg vil ikke lægge Skjul paa, at vi Kommuniste, som jeg ved tidligere Lejlighed har anført, ikke mener, at Danmarks Neutralitet under Krigen 1914—18 var, som vi og Arbejderklassen kunde ønske det. Jeg har advaret imod, at man tilsteder en lignende Form for Neutralitet under denne Krig, en Form, jeg har betegnet som Profitneutralitet.

Jeg vil haabe, vi har Ret til at lægge det i Forslaget, at Neutraliteten virkelig

skal være ubetinget, at det ikke skal betyde Neutralitet over for selve Krigen, men derimod skal betyde, at Danmark, foruden at det søger at værges sig selv mod at blive inddraget, ogsaa er villig til at gøre alt, hvad der staar i dets Magt, for positivt at medvirke til at bringe en saa hurtig Afslutning paa Krigen som muligt.

Endvidere vil jeg sige, som jeg ogsaa tidligere har givet Udtryk for, at Spørgsmaalet om Neutralitet, Spørgsmaalet om at holde Danmark uden for Forviklinger, i hvilke det ingen Interesse har, ikke blot er et Spørgsmaal om Midler til i givet Fald at hævde og værne denne Neutralitet, men ogsaa er et Spørgsmaal om en Politik, som i god Tid tilsigter at forebygge, at Faren opstaar. Mit Parti har ved adskillige Lejligheder givet Udtryk for, at vi ikke ansaa den Udenrigspolitik, som Regeringen eller i hvert Fald dens Udenrigsminister repræsenterede, for at være den ubetinget eneste eller ubetinget bedst egnede til at sikre vort Land og vort Folk fremover. Jeg vil sige, at skal en Beslutning af den Art, som her foreslaas, faa virkelig Betydning, maa det ogsaa betyde, at Danmarks Udenrigspolitik lægges til Rette ud fra samme Synspunkt og Grundlinie, som jeg læser her i Beslutningen; videre, at ogsaa Spørgsmaalet om, hvad der sker i Landet — ikke blot hvad Neutralitetsværn, Sikringsstyrke o. s. v. angaar —, i allerhøjeste Grad har Betydning.

Jeg ser, at Regeringsbladet „Politiken“ i Dag i en Korrespondance fra Stockholm udtrykker dette meget tydeligt. Bladets Medarbejder Ejnard Skov skildrer, som han har forstaaet det, Meningsforskellighederne mellem Sandler og Per Albin Hansson i Sverige. Han siger, at den ene opererer mere med følelsesbetonede, den anden med fornuftbetonede Stemninger, og at det vel nok er saadan, at mange af dem, der er parate til at tiljuble den følelsesbetonede, heroiske Tale, nok, naar Valget skal træffes, alligevel stemmer for det fornuftbetonede Standpunkt. Saa slutter Ejnard Skov med to og en halv Linie, som jeg meget gerne vil have Formandens Tilladelse til at citere. Han siger:

„Faren ligger naturligvis i, at Stemninger kan føre saa vidt, at der ikke bliver nogen Valgets Time.“

Jeg tror, den Del af dansk Presse, som, enten den har en bevidst aktivistisk Hensigt eller ikke, hemningsløst har søgt ved sin saakaldte Journalistik at skabe en Stemning, der kan faa farlige Konsekvenser, som af Ejnard Skov her antydtes — jeg tror, at alt dette skal man ogsaa tænke lidt